

HOLLAND
FESTIVAL

Het Nederlands Kamerkoor

dirigent

Eric Ericson

P R O G R A M M A

1. **Claudio Monteverdi** (1567 - 1643) - Sestina,
Lagime d'amante al sepolcro dell'amate (1614)
madrigaalsuite voor gemengd koor
2. **Giuseppe Verdi** (1813 - 1901) - Pater Noster
(Volgarizzato da Dante)
voor vijfstemmig koor a cappella
3. **Luigi Dallapiccola** (1904 - 1975) - Due Cori di Michelangelo Buonarroti
il Giovane (1933/36)
. Il coro delle malmaritate
. Il coro dei malammogliati

P A U Z E

4. **Lars Edlund** (1922) - Gloria (1969)
voor gemengd koor en tenor solo
Solist: Ad van Baasbank
5. **Lars Johan Werle** (1926) - Canzone 126 di Francesco Petrarca
voor gemengd koor a cappella, op.6
6. **Rudolf Escher** (1912 - 1980) - Ciel, air et vents
Trois poèmes de Ronsard
voor kamerkoor a cappella (1957)
7. **Einojuhani Rautavaara** (1906) - "Suite" de Lorca
voor gemengd koor, op. 72

Uitvoeringsdata en plaatsen:

zaterdag	7 juni 1980 - Tilburg	- Kath.Hogeschool	- 20.15 uur
zondag	8 juni 1980 - Amsterdam	- Waalse Kerk	- 20.15 uur
maandag	9 juni 1980 - Den Haag	- Oud Kath.Kerk	- 20.15 uur
donderdag	12 juni 1980 - Leeuwarden	- Grote Kerk	- 20.00 uur
vrijdag	13 juni 1980 - Meppel	- Grote Kerk	- 21.00 uur

Inleiding

Voor het eerst sinds de oprichting in 1937 treedt Het Nederlands Kamerkoor op onder leiding van de vermaarde Zweedse dirigent Eric Ericson.

Het programma van hedenavond draagt als thema: eenheid en verscheidenheid.

Eenheid staat voor beide programma-helften met in het eerste deel de schijnwerpers op de Italiaanse koorcultuur en in het tweede aandacht voor de noordelijke landen, t.w.

Finland, Nederland en Zweden. Eenheid ook in het gebruik van teksten uit het Romaanse taalgebied.

Verscheidenheid - en contrastwerking wellicht - tussen de vroege zeventiende eeuw en, na de late romantiek van Verdi, de twintigste eeuw.

Het concert kan worden gezien als een hommage aan de a cappella koorzang.

De muziek van Monteverdi en Verdi is realistisch en zit boordevol pathos; daarentegen is Dallapiccola's muziek zeer beschrijvend. Edlund doet ons denken aan het echte Italiaanse pathos terwijl Werle zijn inspiratie bij Petrarca vindt. Als een eerbetoon aan Rudolf Escher, die onlangs is overleden en wiens koor-oeuvre in het volgend seizoen door Het Nederlands Kamerkoor op de plaat zal worden gezet, is in het programma opgenomen het zeer evocatieve 'Ciel, air et vents'; het concert wordt besloten met de "Suite" de Lorca van de Fin Rautavaara waarin duidelijk naar voren komt dat hij door vele stijlen in de muziek is beïnvloed.

Introductory

It is the first time since its foundation in 1937 that 'Het Nederlands Kamerkoor' has the privilege of working with the well-known Swedish conductor Eric Ericson.

The programme is built on two main elements: the confrontation between Northern and Southern Europe and the inspiration from Roman literature.

The whole concert is meant as a homage to the 'a cappella'-singing.

Both Monteverdi and Verdi are realistic in their music and full of pathos; Dallapiccola's music on the other hand is very much descriptive. Edlund reminds of the real Italian pathos whereas Werle gets his inspiration from Petrarca. As a tribute to Rudolf Escher - who recently died and whose choral oeuvre will be put on record next season by 'Het Nederlands Kamerkoor' - the programme mentions the very much evocative 'Ciel, air et vents'; it all concludes with the Finnish composer Rautavaara whose 'Lorca-Sarja' proves the many styles he has been influenced by.

Introduction

C'est la toute première fois depuis sa fondation en 1937 que le Nederlands Kamerkoor est placé sous la direction d'Eric Ericson, chef de choeurs de réputation internationale.

Le programme a été conçu autour de deux axes principaux: la confrontation entre le Sud et le Nord de l'Europe et l'inspiration de la littérature romane. Le concert se veut un hommage au chant 'a cappella'.

Monteverdi comme son compatriote Verdi se distinguent par une musique nourrie dans le réalisme et pleine de pathétique; Dallapiccola par contre écrit une musique très descriptive. Parmi les Suédois Edlund rappelle le pathos des Italiens alors que Werle trouve son inspiration auprès de Pétrarque.

Il y a quelques mois mourait le compositeur hollandais Rudolf Escher. Le Nederlands Kamerkoor veut évoquer sa mémoire avec une de ses quatre oeuvres chorales qui seront bientôt enregistrées sur disque. Le concert se termine avec une pièce du compositeur finlandais Rautavaara qui montre les influences diverses subies par celui-ci.

Programmatoelichting

In de begintijd van de opera was een componist niet zelden genoodzaakt zijn instrumentatie aan te passen aan het doordringende geruis van de windmachines op het toneel. Delicate klankkleuren werden bemoeilijkt, zo niet onmogelijk gemaakt; met uitsluitend citers, clavecimbel en harpen viel niet meer te werken.....

Aan windmachines was zeker niet te ontkomen in het libretto van hertog Scipione Agnelli ('La Favola di Peleo e di Teti'), dat **Claudio Monteverdi** ter beoordeling kreeg toegezonden en dat bestemd was voor de festiviteiten bij gelegenheid van het huwelijk van Ferdinand Gonzaga met Chatherina de Medici te Mantua in 1617. De personages, zo stelde Monteverdi mismoedig vast, - 'Amoretti, Zeffiretti, et Sirene' - zijn representanten van natuurfenomenen, de winden: "Hoe zou ik in staat zijn de spraak van de winden na te bootsen, zij spreken immers niet, en hoe kan ik dan met zulke middelen het publiek ontroeren? Arianna ontroerde omdat ze een vrouw was; hetzelfde geldt voor Orfeo, een man, en dus niet een wind"

Tot tranen toe bewogen beluisterde men inderdaad Monteverdi's opera's; ook in onze dagen kunnen zij trouwens nog ontroering teweegbrengen. Het in de ogen van Noorderlingen teveel aan realisme en aan pathetiek is fascinerend en in de *wereldlijke* muziek verdedigbaar. Echter, dat de Italianen, en zeker niet alleen die uit de vroeg-Barok! , zich ook zo heftig lieten gelden in de religieuze verklankingen, viel hier ronduit slecht.

Heeft 17de eeuwse muziek door zijn idioom nog iets afstandelijks, een Verdi pakt schaamteloos uit in de ons zo vertrouwde romantische stijl.

Een bewogen componeertrant was in ieder geval wel op zijn plaats in 'Sestina, Lagrime d'Amante al Sepolcro dell'Amata' uit 1610 - tezamen met de klaagzang van Arianna gepubliceerd in 1614 -, dat Monteverdi componeerde ter nagedachtenis van Catherina Martinelli, bijgenaamd La Romanina. In feite werkte de componist aan een madrigaal-serie in de vorm van drie klaagzangen; helaas is de derde, een Lamento van Leandro en Hereo, niet meer teruggevonden.

De tekst van Sestina is van de eerder genoemde Scipione Agnelli. Ditmaal is er sprake van een uitgesproken *menselijke* situering: de herder die zijn overleden nimf betreurt. Zijne Hoogheid Signor Conte Lepido, de vader van Scipione, had daarbij *persoonlijk* op de tekstverklanking aangedrongen..... Kritiek was er op 'Sestina' van nieuwlichters - Monteverdi zou men een behoudend avantgardist kunnen noemen - die een zetting voor vijf ongebeleide stemmen als ouderwets karakteriseerden; een zangstem met vier instrumentale stemmen achtte men geschikter.

Ook **Giuseppe Verdi** was een behoudend avantgardist; typerend is zijn uitspraak: "Laat ons terugkeren tot de Meesters van weleer: het zal een vooruitgang zijn." Verdi, die zich in zijn Requiem volgens Noordelijke begrippen veel te veel had laten gaan, houdt zich in het 'Pater Noster' uit 1880 aan een beheerster dynamiek, al kruipt toch eenmaal het bloed waar het niet gaan kan: de uitbarsting op het "dell' infernal". Het Pater Noster, door Norbert Loeser eens getypeerd als de eerste weerklank, na het Requiem, van Verdi's innerlijke worsteling om metafysische zekerheid is een zetting van een Dantetekst. Verdi ontweek zo veel mogelijk traditioneel-liturgische teksten; hij wilde zich zo vrij mogelijk kunnen uiten. "De tandeloze kunst die de heren critici ons willen aanpraten", aldus in een brief uit 1874, achtte hij totaal onbruikbaar.....

Luigi Dallapiccola, een groot kenner van Monteverdi en zelfs orkestrator van diens opera-muziek, biedt een geheel andere wereld. Na het beluisteren van Schönberg's Pierrot Lunaire in 1924 wist hij in welke richting hij zou voortgaan. Hij was de eerste die in Italië twaalftoons-muziek zou schrijven: Frammenti di Saffo (1942). Dallapiccola verwerkte een en ander zeer geleidelijk; een buitengewoon consciëntieus type componist! De 'Prima serie dei cori di Michelangelo Buonarroti il Giovane' - twee koren op tekst van Michelangelo de Jongere uit een intermedium voor een toneelspel van Niccolò Arrighetti - met als onderwerp de ongelukkig gehuwden, dateert uit 1933. Eerst laten de vrouwen zich horen, daarna de mannen. De klank is vertrouwd-tonaal; met de latere stijl van heldere Webernianse spiegelstructuren hebben deze plastisch schilderende koren helemaal niets van doen.....

Lars Edlund's 'Gloria' uit 1969 speelt vooral met kwarttonen, die de solotenor in het inleidende 'Libramente con espressione' al op de tweede noot demonstreert. De gedeclameerde koorstijl - toonherhalingen in massieve klank - toont een welhaast Italiaans-pathetische allure !

In zijn 'Canzone 126 di Francesco Petrarca', opus 6, uitgegeven in 1967, plaatst **Lars Johan Werle** een quasi-17de eeuws accent, een band met het Italiaanse verleden. In maat 35 echter, laat Werle deze band voor wat hij is. Wel blijkt dat het begin later terugkeert en dan fungeert als een raamwerk waarbinnen het slot wordt voorbereid.

In **Rudolf Escher's** uiterst fijnzinnige 'Ciel, air et vents', opus 31 uit 1957, is het Italiaanse element 'ingeruild' voor het Franse, een zetting immers van drie gedichten van Ronsard. Subtiel canonisch openen de gediviseerde sopranen en tenoren deze cyclus met 'Ode'. Het 'Chanson' wordt hoofdzakelijk door de mannen voorgedragen. 'Ciel, air et vents' zijn de woorden die het hoogtepunt aangeven in het 'Sonnet'; mannen- en vrouwenstemmen zingen hier opnieuw vooral canonisch en, zoals de componist voorschrijft, "d'une intensité évocatrice".

De Fin **Einojuhani Rautavaara** schrijft dankbaar en effectvol. Typerend is het feit, dat hij in zijn oeuvre Strawinsky, Messiaen, Schönberg, Berg, ja zelfs uitersten als Bruckner en grafische experimenten laat aanwijzen. In 1954 trok hij voor het eerst de aandacht met een Requiem voor blazers, dat een uiterst felle taal spreekt; en dát element is gebleven, ook in deze "Suite" de Lorca, opus 72, uit 1976.

Ernst Vermeulen

Prima parte: Incenerite spoglie

Incenerite spoglie, avara tomba.
Fatta del mio bel Sol, terreno Cielo.
Ahi lasso! Ahi lasso, i' vegno ad inchinarvi in terra.
Con voi chius' è 'l mio cor' a marmi in seno,
E notte e giorno vive in pianto, in foco,
In duolo, in ira il tormentato Glauco.

Seconda parte: Ditelo voi

Ditelo voi, o fiumi, e voi ch' udiste Glauco
L'aria ferir di grida, in su la tomba
Erme campagne, e 'l san le Ninfe e 'l Cielo.
A me fu cibo il duol bevanda il pianto
Poi ch' il mio ben copri gelida terra
Letto o sasso felice il tuo bel seno.

Terza parte: Darà la notte il sol

Darà la notte il sol lume alla terra;
Splenderà Cintia il di prima che Glauco
Di baci d' honorar lasci quel seno che nido fu d' amor
che dura tomba preme
Ne sol d' alti sospir di pianto
Prodighe a lui saran le fere e 'l Cielo.

Quarta parte: Ma te raccoglie

Ma te raccoglie, o Ninfa, ingrembo 'l cielo.
Io per te miro vedova la terra
Deserti i boschi e correr fium' il pianto,
E Driade e Napee del mesto Glauco
Ridicono i lamenti e su la tomba
Cantano i pregi de l' amato seno.

Quinta parte: O chiome d' or

O chiome d' or neve gentil del seno
O gigli de la man
Ch' invido il cielo ne rapi
Quando chiuse in cieca tomba
Chi vi nasconde? ohimè
Ah muse qui sgorgate il pianto.

Sesta ed ultima parte: Dunque amate reliquie

Dunque amate reliquie un mar di pianto
non daran questi lumi al nobil seno
D'un freddo sasso?
Ecco l' afflitto Glauco
Fa risonar Corinna il mar e 'l Cielo.
Dicano i venti ogn' hor, dica la terra:
Ahi Corinna, ahi morte, ahi tomba.
Cedano al pianto i detti,
amato seno a te dia pace il Ciel,
Pac' a te Glauco prego honorata tomba e sacra terra.

Pater Noster

Giuseppe Verdi

Padre nostro, che ne' cieli stai,
Sanctificato sia sempre il tuo nome,
E laude e grazia di ciò che ci fai.
Evvenga il regno tuo, siccome pone
Questa orazion: tua volontà si faccia,
Siccome in cielo, in terra in unione.
Padre, Padre, dà oggi a noi pane, e ti piaccia
Che ne perdoni, che ne perdoni li peccati nostri;
Nè cosa noi facciam che ti dispiaccia.
E che noi perdoniam, tu ti dimostri
Esempio a noi per la tua gran virtute;
Acciò dal rio nemico ognun si schiostri.
Divino Padre, pien d'ogni salute
Ancor ci guarda dalla tentazione,
Dell' infernal nemico, e sue ferute.
Divino Padre, ancor ci guarda dalla tentazione
Dell' infernal nemico e sue ferute;
Si che a te facciamo orazione,
Che meritiam tua grazia, e il regno vostro
A posseder vegnam con divozione.
Preghamti, re di gloria e signor nostro,
Che tu ci guardi da dolore: e fitto
Lamente abbiamo in te, col volto prostro
Amen.

Dante

Il coro delle malmaritate

All'altrui spese, donzelle, imparate,
All'altrui spese imparate, donzelle,
Per non aver a dir piangendo poi:
Triste, mal maritate!
Quant'era me ' per noi
Chiuderci per le celle,
Scavezzarci le chiome,
Mutarci abito e nome,
Vestir nero, bigio o bianco,
Arrandellarci 'l fianco
Di cordigli e di cuoi
Quant'era me ' per noi!
Levarci a' mattutini,
Dar mano a lumicini
Prima che canti 'l gallo!
Cacciarci in un Bigallo,
Entrare in un Rosano,
Metterci in un Majano,
Al Portico, al Boldrone
Darci, o 'n Pian di Mugnone
Farci vestir a lapo,
O ver ficcare 'l capo
'N un Monticel di buoi,
Quant'era me ' per noi! Però imparate
E pensateci ben ben ben prima,
Ch'e' non vi s'abbia a dir poi: lima, lima.

Il coro dei malammogliati

Chi imparar vuole a tòr moglie
Mastri esperti eccoci qui;
E diciam che chi la toglie
Datò aver vedrà in duo di
'N una diavola infernale
'N una zucca senza sale.
Me ne steti al detto altrui:
Un buon uom mi disse: "Fa";
O minchion, minchion ch'io fui!
Inciampai (e ben mi sta)
'N una diavola infernale,
'N una zucca senza sale.

Ohimè! chè per bellezza
Ch'era tutta frondi e fior
Colsi poi frutti d'asprezza
M'incontrai, ebbro d'amor,
'N una diavola infernale,
'N una zucca senza sale.

Zie, sorelle, madri e nonne
Lo staranno a inzipillar,
E dieci altre mone Cionne
Per finirlo d'affogar
'N una diavola infernale,
'N una zucca senza sale.

Michelangelo Buonarroti il Giovane

Gloria

Lars Edlund

Gloria in excelsis Deo
Et in terra pax hominibus bonae voluntatis.
Laudamus te, benedicimus te,
Adoramus te.
Glorificamus te.
Gratias agimus tibi propter magnam gloriam tuam.
Domine Deus Rex caelestis Deus Pater omnipotens.
Domine Fili unigenite Jesu Christe.
Domine Deus, Agnus Dei, Filius Patris.
Qui tollis peccata mundi, miserere nobis.
Qui tollis peccata mundi, suscipe deprecationem nostram.
Qui sedes ad dexteram Patris, miserere nobis.
Quoniam tu solus Sanctus.
Tu solus Dominus.
Tu solis Altissimus, Jesu Christe.
Cum Sancto Spiritu
In gloria Dei Patris
Amen.

Chiare, fresche a dolci acque,
ove le belle membra pose colei che sola a me par donna;
gentil ramo, ove piacque
(con sospir mi rimembra)
a lei di fare al bel fianco colonna;
erba e fior, che la gonna leggiadra
ricoverse co l'angelico seno;
àere sacro, sereno, ove Amor co begli occhi il cor m'aperse:
date daudienza insieme a le dolenti mie parole estreme.

S'egli è pur mio destino
(e'l cielo in ciò s'adopra)
ch'Amor quest' occhi lagrimando chiuda,
qualche grazia il meschino corpo fra voi ricopra,
e torni l'alma al proprio albergo ignuda.
La morte fia men cruda se questa spene porto
a quel dubbioso passo;
ché lo spirito lasso
non poria mai in più riposato
né in più porto tranquilla fossa
fuggir la carne travagliata e l'ossa.

Tempo verrà ancor forse
ch'a l'usato soggiorno
torni la fèra bella
e mansueta e là 'v'ella
mi scòrse nel benedetto giorno,
volga la vista disiosa e lieta,
cercandomi; e, o pièta! ,
già terra in fra le pietre vedendo,
Amor l'ispiri in giusa che sospiri si dolcemente
che mercé m'impètre, e faccia forza al cielo,
asciugandosi gli occhi col bel velo.

Da' rami scendea (dolce ne la memoria)
una pioggia di fior sovra'l suo grembo;
ed ella si sedea umile in tanta gloria,
coverta già de l'amoroso nembo:
qual fior cadea sul lembo,
qual su le treccie bionde,
ch' òro forbito e perle
eran quel di a vederle;

qual si posava in terra e qualsu l'onde;
qual con un vago errore girando pareo dir:
"Qui regna Amore".

Quante volte diss'io allor pien di spavento:
"Costei per fermo nacque in paradiso! "
Cosi carco d'oblio il divin portamento,
e'l vòlto, e le parole, e'l dolce riso,
m'aveano e si diviso da l'immagine vera,
ch'i'dicea sospirando:
"Qui come venn' io, o quando? ",
credendo esser in ciel, non là dov' era.
Da indi in qua mi piace
quest'erba sì, ch' altrove non ho pace.

Ciel, air et vents
(Trois poèmes de Ronsard)

Rudolf Escher

I - ODE

O Fontaine Bellerie,
Belle fontaine chérie
De nos Nymphes, quand ton eau
Les cache au creux de ta source,
Fuyantes le Satyreau,
Qui les pourchasse à la course
Jusqu'au bord de ton ruisseau,
Tu es la Nymphé éternelle
De ma terre paternelle:
Pource en ce pré verdelet
Voy ton Poëte qui t'orne
D'un petit chevreau de lait,
A qui l'une et l'autre corne
Sortent du front nouvelet.
L'Esté je dors ou repose
Sus ton herbe, où je compose,
Caché sous tes saules vers,
Je ne sçay quoy, qui ta gloire
Envoira par l'univers,
Commandant à la Memoire
Que tu vives par mes vers.
L'ardeur de la Canicule
Ton verd rivage ne brule,
Tellement qu'en toutes pars
Ton ombre est espaisse et druë

Aux pasteurs venans des parcs,
Aux boeufs las de la charruë,
Et au bestial espars.

Iô! tu seras sans cesse
Des fontaines la princesse,
Moy celebrant le conduit
Du rocher percé, qui darde
Avec un enroué bruit
L'eau de ta source jazarde
Qui trepillante se suit.

II - CHANSON

Quand ce beau Printemps je voy,
J'apperçoy
Rajeunir la terre et l'onde,
Et me semble que le jour,
Et l'amour,
Comme enfans naissent au monde.

Le jour qui plus beau se fait,
Nous refait
Plus belle et verte la terre,
Et Amour armé de traits
Et d'attraits,
En nos coeurs nous fait la guerre.

Il respand de toutes parts
Feux et dards
Et domte sous sa puissance
Hommes, bestes et oiseaux,
Et les eaux
Luy rendent obeïssance.

Je sens en ce mois si beau
Le flambeau
D'Amour qui m'eschaufe l'ame,
Y voyant de tous costez
Les beautez
Qu'il emprunte de ma Dame.

Quand je voy tant de couleurs
Et de fleurs
Qui esmailent un rivage,
Je pense voir le beau teint
Qui est peint
Si vermeil en son visage.

Quand je voy les grands rameaux
Des ormeaux
Qui sont lassez de lierre,
Je pense estre pris ès las
De ses bras,
Et que mon col elle serre.

Quand je voy dans un jardin,
Au matin,
S'esclorre une fleur nouvelle,
J'accompare le bouton
Au teton
De son beau sein qui pommelle.

Quand je sens parmy les prez
Diaprez
Les fleurs dont la terre es pleine,
Lors je fais croire à mes sens
Que je sens
La douceur de son haleine.

Je voudrois, au bruit de l'eau
Dòun ruisseau,
Desplier ses tresses blondes,
Frizant en autant de noeus
Ses cheveaux,
Que je verrois frizer d'ondes.

Je voudrois, pour la tenir,
Devenir
Dieu de ces forests desertes,
La baisant autant de fois
Qu'en un bois
Il y a de feuilles vertes.

Hà! maistresse, mon soucy,
Viens icy,
Vien contempler la verdure!
Les fleurs de mon amitié
Ont pitié,
Et seule tu n'en as cure.

Au moins leve un peu tes yeux
Gracieux,
Et voy ces deux colombelles,
Qui font naturellement,
Doucelement,
L'amour du bec et des ailes.

Et nous, sous ombre d'honneur,
Le bon-heur
Trahissons par une crainte:
Les oiseaux sont plus heureux
Amoureux,
Qui font l'amour sans contrainte.

Toutesfois ne perdons pas
Nos esbats
Pour ces loix tant rigoureuses.
Mais si tu m'en crois, vivons.
Et suivons
Les colombes amoureuses.

Pour effacer mon esmoy,
Baise moy.
Rebaise moy, ma Deesse!
Ne laissons passer en vain
Si soudain
Les ans de nostre jeunesse.

III - SONNET

Ciel, air et vents, plains et monts découverts
Tertres vineux et forests verdoyantes,
Rivages torts et sources ondoyantes
Taillis rasez et vous bocages vers,
Antres moussus à demy-front ouverts.
Prez, boutons, fleurs et herbes rousoyantes
Vallons bossus et plages blondoyantes,
Et vous rochers, les hostes de mes vers.
Puis qu'au partir, rongé de soin et d'ire,
A ce bel oeil Adieu je n'ay sceu dire,
Qui près et loin me detient en esmoy.
Je vous supply, Ciel, air, vents, monts et plaines,
Taillis forests, rivages et fontaines,
Antres, prez, fleurs, dites-le luy pour moy.

Canción de jinete

Córdoba, Córdoba,
Lejana y sola
Jaca negra, luna grande, y aceitunas en mi alforja.
Aunque sepa los caminos yo nunca llegaré a Córdoba.

Córdoba, Córdoba,
Por el llano, por el viento, jaca negra, luna roja.
La muerte me está mirando desde las torres de Córdoba.

Córdoba, Córdoba,
Ay qué camino tan largo!
Ay mi jaca valerosa!
Ay qué la muerte me espera, antes de llegar a Córdoba!

Córdoba, Córdoba,
Lejana y sola.

El Grito

La elipse de un grito,
vade monte
a monte.

Desde los olivos
será un arco iris negro
sobre la noche azul.

Ay!

Como un arco de viola
el grito ha hecho vibrar
largas cuerdas del viento.

Ay!

Las gentes de las cuevas
asoman sus velones.

Ay!

Uit: 'Poema de la siguriya gitana'

La luna asoma

Cuando sale la luna
se pierden las campanas
y aparecen las
sendas impenetrables.

Cuando sale la luna
el mar cubre la tierra
el corazón siente
isla en el infinito.

Nadie come naranjas
bajo la luna llena.
Es preciso comer
fruta verde y helada.

Cuando sale la luna
de cien rostros iguales,
la moneda de plata
soloza en el bolsillo.

Malagueña

La muerte
entra y sale
de la taberna.

Pasan caballos negros
y gente siniestra
por lo hondos caminos
de la guitarra.

Y hay un olor a sal
y a sangre de hembra,
en los nardos febriles
de la marina.

La muerte
entra y sale,
y sale y entra
la muerte
de la taberna.

Eric Ericson

Eric Ericson werd in 1918 geboren en begon zijn dirigentenloopbaan in 1945 met het door hem opgerichte Zweedse Kamerkoor. Hij speelt een zeer belangrijke rol in het Zweedse koorwezen en inspireerde vele hedendaagse, vooral Zweedse componisten tot het schrijven van koorwerken. Hij is docent aan de Stockholmer Musikschule en sinds 1950 artistiek leider en dirigent van het Zweeds Radiokoor. Zowel het repertoire als de zangstijl van dit koor zijn door hem vernieuwd. In 1972 is hem de Duitse Schallplatten-Preis voor de serie 'Europese koormuziek van vijf eeuwen' toegekend.

Born in 1918, Eric Ericson started his career in 1945 with the Swedish Chamber Choir he founded himself. Since 1950 he also is musical director of the Swedish Radio Choir. Mr. Ericson's influence on the choral music and the choral practise in Scandinavia has been very strong.

Né en 1918, la carrière d' Eric Ericson a démarré avec la création des choeurs de chambre suédois dont il est le fondateur. Depuis 1950 il est également chef des choeurs de la radio suédoise. En Scandinavie, l'influence d' Eric Ericson sur le chant choral et ses compositeurs est très significative.

Het Nederlands Kamerkoor

Het Nederlands Kamerkoor, dat internationale bekendheid kreeg door Felix de Nobel, oprichter en gedurende vele jaren dirigent van dit onafhankelijke professionele ensemble, legt zich voornamelijk toe op de a cappella - zang, d.i. de koorzang zonder instrumentale begeleiding die in de Nederlanden in de 15e en 16e eeuw tot grote bloei is gekomen. Ook de laat-romantische en moderne a cappella-koorwerken behoren tot het repertoire. Al naar gelang de aard van het programma: barok, klassiek, romantisch of modern, wordt bovendien regelmatig de medewerking ingeroepen van een of meer instrumentale solisten of kleinere instrumentale ensembles.

The Netherlands Chamber Choir, an independant professional ensemble founded and for many years directed by Felix de Nobel, is devoted primarily to the art of 'a cappella'-singing. The accomplishments of the group have inspired many present-day composers to write a cappella choral works, which have been dedicated to the choir and its conductor.

The choir has achieved international recognition through its participation in large festivals, numerous European and American tours, gramophone records and radio broadcasts in various countries. Performances also are given with small instrumental ensembles, depending on the nature of the programme: baroque, classical, romantic or modern.

Le Nederlands Kamerkoor, ensemble vocal professionnel indépendant, créé et dirigé pendant de nombreuses années par Félix de Nobel, se spécialise dans le chant a cappella. De nombreux compositeurs contemporains ont écrit des oeuvres dédiées à la chorale et son chef.

Le chœur a acquis une réputation internationale en participant aux grands festivals et en faisant des tournées en Europe comme en Amérique. Ses enregistrements et ses émissions radiophoniques sont écoutés dans de nombreux pays.

Selon le style des programmes: musique baroque, classique, romantique ou moderne le chœur s'assure de la collaboration de petits ensembles instrumentaux.

HET NEDERLANDS KAMERKOOR

Voor de uitvoering van vanavond is het koor als volgt samengesteld:

Sopranen

Adinda de Nijs
Hilary Reynolds
Fredy Schweppe
Erica Grefe
Susanne Miron *)
Mieke van der Sluis *)

Alten

Sibylle Raaphorst
Catherine Patriasz
Lies van der Pool
Joy Workum *)
Grada Broekhuizen *)

Tenoren

Ad van Baasbank
Henk Vels *)
Michiel ten Houte de Lange
Robert Coupe

Bassen

Jelle Draijer
David Barick *)
Harry van der Kamp
Hans Pootjes
Lodewijk Meeuwse **)

*) alleen in dit programma

***) alleen in de concerten van 9/6, 12/6 en 13/6

Informatie over komende concerten

Indien U op de hoogte wilt blijven van de activiteiten van Het Nederlands Kamerkoor kunt U contact opnemen met:

HET NEDERLANDS KAMERKOOR
Van Baerlestraat 138
1071 BE Amsterdam
Tel. 020 - 72.51.99

Wij plaatsen U dan op de mailing-list en informeren U op gezette tijden over de komende concerten.